

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Oleg Sternioală
Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru

examinând admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Popescu,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Popescu
împotriva lui Theodor Mayr cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de
judecată,

împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 12 martie 2016, Nicolae Popescu a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Theodor Mayr solicitând încasarea datoriei în sumă de 157600 de euro
și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamantul a invocat că la 17 septembrie 2010 au
încheiat un contract de împrumut, prin care i-a acordat pârâtului un împrumut în
sumă de 98500 de euro, pe un termen de 18 luni, cu calcularea unei dobânzi anuale
de 12%.

Reclamantul a menționat că termenul împrumutului a expirat la 17 martie 2012,
însă până în prezent nu a fost restituită nici o parte din suma împrumutului. Suma
datoriei este de 157600 de euro, formată din suma împrumutului de 98500 euro și
dobânda în sumă de 59100 de euro.

Prin hotărârea din 02 iunie 2016 a Judecătoriei Botanica, mun.Chișinău s-a
admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Popescu și s-a
încasat de la Theodor Mayr în beneficiul lui Nicolae Popescu împrumutul în sumă
de 98500 de euro, dobânda contractuală în sumă de 59100 de euro și cheltuielile de
judecată privind achitarea taxei de stat în sumă de 25000 de lei, pentru avizul
publicitar - suma de 90 de lei, în total 157600 de euro și 25090 de lei.

Prin decizia din 02 mai 2017 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat
de Theodor Mayr și s-a casat hotărârea din 02 iunie 2016 a Judecătoriei Botanica,
mun.Chișinău, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la Judecătoria Chișinău, sediul
Central, în alt complet de judecată.

Ulterior, Nicolae Popescu, prin intermediul avocatul Alexei Croitor a depus o
cerere de concretizare, invocând că acțiunea este în termen, deoarece a fost întrerupt.
Or, începând cu 05 martie 2015 s-a adresat cu mai multe cererii de chemare în
judecată, care au fost restituite.

Prin hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central, s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Popescu împotriva lui Theodor Mayr cu privire la încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată ca fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție.

Prin decizia din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Nicolae Popescu și s-a menținut hotărârea din 28 noiembrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a relevat că prima instanță corect a reținut, că acțiunea înaintată de Nicolae Popescu este tardivă, or, cererea a fost depusă de reclamant în instanța de judecată la data de 12 martie 2016, adică peste termenul general de 3 ani prevăzut la art. 267 alin. (1) Cod civil, în interiorul căruia ultimul poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat. În speță, dreptul reclamantului la înaintarea acțiunii a început a curge din 17 martie 2012, termen care a expirat la data de 17 martie 2015. Faptul că anterior reclamantul s-a mai adresat în instanța de judecată cu cereri analogice care au fost restituite prin încheieri irevocabile, nu presupune întreruperea cursului prescripției. Or, conform art. 274 alin. (1) Cod civil, curgerea termenului de prescripție extinctivă se suspendă dacă: a) înaintarea acțiunii este imposibilă din motive de forță majoră; b) executarea obligațiilor este amânată (moratoriu); c) creditorul sau debitorul face parte din rândul forțelor armate puse pe picior de război; d) creditorul este incapabil sau este limitat în capacitatea de exercițiu și nu are un reprezentant legal, cu excepția cazurilor în care creditorul are capacitate de exercițiu procesuală; e) este suspendat actul normativ care reglementează raportul juridic litigios; f) activitatea autorităților judecătorești de a căror competență ține soluționarea litigiului dintre părți este suspendată; g) se desfășoară un proces de mediere în condițiile Legii cu privire la mediere.

Referitor la cerința apelantului privind repunerea în termen, instanța de apel a reținut că, pe lângă faptul că respectiva cerință nu este formulată în modul prevăzut de lege, în scris, cu indicarea motivelor care justifică omiterea termenului de adresare în judecată, anexarea probelor care confirmă circumstanțele invocate etc., această cerință este una nouă, înaintată doar în instanța de apel. În conformitate cu art. 372 alin. (3) Cod de procedură civilă, în apel nu se poate schimba calitatea procedurală a părților, temeiul sau obiectul acțiunii și nici nu pot fi înaintate noi pretenții. Se pot cere însă dobânzi, rate, venituri ajunse la termen și orice alte despăgubiri apărute după emiterea hotărârii în primă instanță, se poate solicita o compensație legală.

La 02 august 2018, Nicolae Popescu a declarat recurs împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel din 03 mai 2018, rejudecarea cauzei și emiterea unei decizii de încasare a datoriei în sumă de 157600 de euro și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că au fost încălcate esențial și aplicate eronat normele de drept material, exprimate prin neaplicarea legii care trebuia să fie aplicată, aplicarea legii care nu trebuia să fie aplicată, interpretarea eronată a legislației privind obligațiile contractuale, a procedurii de repunere în termen.

În conformitate cu prevederile art. 434 alin.(1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia instanței de apel a fost adoptată la 03 mai 2018, iar Nicolae Popescu a declarat recurs la 02 august 2018.

Materialele cauzei atestă că decizia contestată a fost expediată participanților la data de 23 mai 2018, conform scrisorii de însoțire (f.d.182), însă lipsesc date despre recepționarea acesteia de către recurent. Astfel, recursul declarat la 02 august 2018 este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Nicolae Popescu, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În temeiul prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Popescu, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Nicolae Popescu.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Nicolae Popescu împotriva deciziei din 03 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

Judecătorii

Ala Cobăneanu

Iurie Bejenaru